

[Holga Pedersen.]

det meningen, at den pågældende fisker kan fortsætte som hidtil, altså eventuelt med bundgarnsfiskeri?

Endelig det sidste punkt, som jeg vil bringe frem ved denne lejlighed: det drejer sig om et vigtigt spørgsmål, om store interesser, der står på spil for de enkelte borgere. Jeg synes, at disse spørgsmål bør afgøres ved de almindelige domstole, som det også tidligere var ordningen her i landet, og derfor synes jeg, at ålegårdsnævnene godt kan bortfalde.

Som det er fremgået, så jeg helst, at dette lovforslag aldrig blev ophøjet til lov, men jeg er klar over, at jeg står så nogenlunde ene med mit standpunkt, og jeg er også klar over, at den gruppe borgere, hvis interesser jeg her taler for, kun er en lille gruppe uden organisation og derfor uden politisk indflydelse eller interesse, men man må forstå, at det for dem ikke alene er spørgsmålet om at få erstatning, der er det principielle, men det er spørgsmålet om deres fortsatte erhvervsudøvelse på det område, de mener sig berettiget til.

Må jeg endelig til allersidst sige nogle enkelte bemærkninger i anledning af de udtalelser, der er faldet i dag. Jeg synes, det er lidt vel flot, når det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen siger, at højesteretssagfører Bent Jacobsen, som repræsenterer visse ålegårdsejere, har tiltrådt betænkningen. Det, han har gjort, er jo, at han har udtalt — det fremgår af betænkningen side 32 — at han ikke har kunnet tiltræde, at disse forskellige redskaber som følge af deres konstruktion savner retsbeskyttelse efter reglerne om ålegårde, men desuagtet ud fra praktiske hensyn har erklæret sig enig. Der kan vist gættes på, at de praktiske hensyn er, at nu var man klar over, at der kunne gives erstatning, men ikke i og for sig, at man mente, det var rigtigt at afløse ålegårdsretten. Jeg bemærkede med tilfredshed, at såvel det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen som flere andre ærede talere var inde på overvejelser af, om ikke erstatningsberegningerne burde underkastes en kritisk vurdering, og jeg ser hen til et frugtbart udvalgsarbejde på dette område.

Det ærede medlem hr. Baagø-Hansen synes at tøve med at kalde det, der her er tale om, en ejendomsret. Jeg synes ikke,

man kan komme til noget andet resultat, når man omhyggeligt læser de udtalelser, der foreligger fra professor Poul Andersen, ikke mindst i kommissionsbetænkningen side 123, hvor han fastslår, hvilket resultat han er kommet til. Jeg beder om tilladelse til et ganske kort citat:

„Resultatet af den foranstående undersøgelse bliver, at en lov, der fratager ålegårdsejerne deres ret uden at tillægge dem erstatning, vil være stridende mod grundlovens § 80“ — nu § 73.

Når man fastslår dette som resultat, og når dertil den sagkyndige kommission accepterer, at der er tale om en ret, som omhandles i grundlovens § 73, og når endelig denne paragraf taler om, at ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det og kun mod fuldstændig erstatning, må man vist deraf slutte, at der her er tale om en ejendomsret.

Finansministeren (Kampmann): Da fiskeriministeren er forhindret i at være tilstede i dag, skal jeg på hans vegne takke for behandlingen af lovforslaget.

Først må jeg måske gøre en enkelt personlig bemærkning. Det er med nogen betænkelighed, man nærmer sig et så intrikat emne, som et lovforslag om afløsning af ålegårdsrettigheder øjensynlig er. Efterhånden som behandlingen skred frem, blev jeg dog trøstet, for jeg syntes, der var en ganske god enighed om, hvordan afløsningen skulle ske. Nu har det ærede medlem frk. Helga Pedersen revet mig ud af denne ro, og jeg synes, man kan takke det ærede medlem herfor; det giver jo mulighed for belysning af spørgsmålet fra alle sider.

Som det ærede medlem hr. Søren Olesen sagde, skal man ikke være altfor imponeret af skimlede rettigheder. På den anden side må jeg indrømme, at når jeg sidder her og læser i betænkningen, at min barndomsby, Fredericia, allerede i 1661 i sine privilegier har fået tillagt ret til ålegårdsfiskeri, og at Middelfart, hvorfra min familie stammer, endog ca. 100 år før, i 1564, har fået tillagt det samme, er jeg trods alt betænkelig ved her at skulle forsvare et forslag, som går ud på afløsning af disse rettigheder. Endnu mere betænkelig bliver jeg ved at opdage, at vi også ude på Amager har sådanne rettigheder. Derfor kan jeg måske være